

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Supplement : 1851--

Citation: Kierkegaard, Søren: "Supplement : 1851--", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 , s. 1r. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-p592-txt-shoot-n596.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

P592:596

Til Hs Excellence, høiærværdig[e] Hr Biskop Dr.
Mynster.

I et for nylig udkommet lille Skrift: »om Mag. K^s Forf. V. lagttagelser af en Landsbypræst.« findes der, trods den overlegne Tone, dog adskillig Uredelighed, adskilligt reent Galimathias, adskillig dialektisk Uklarhed: jeg har ikke et Ord at sige. I Efterskriften er mit sidste Skrift (Til Selvprøvelse) behandlet paa en næsten uanstændig Maade: jeg har ikke et Ord at sige; selv om Landsbypræsten ikke var anonym, jeg vilde vel alligevel ikke have et Ord at sige.

Men lige i Slutning[en] af Efterskriften findes der en Yttring, som paa en Maade angaaer Dem, høiærv. Hr Biskop, eller mit Forhold til Dem, eller den Maade, paa hvilken jeg i mit sidste Skrift (Til Selvprøvelse) har tilladt mig at betegne mit, den Yngres, Forhold til »den høiærværdige Olding«: dette beskjæftiger mig, i høi Grad. At det gjør det, at det i høi Grad beskjæftiger mig, vil, det haaber jeg, tjene til Undskyldning for, at jeg paa Prent uleiliger Dem.

Nu Citatet af min Bog og saa det Landsbypræsten siger.

Jeg vil nu ikke tale om, at det, efter mine Begreber, er en Næsviished af en anonym Landsbypræst paa den Maade næsten at ville overtage Deres Partes, at tale paa en Maade, som, den Sag betræffende, kun een Mand er berettiget til at bruge: De, høiærv. Biskop, der dog, selv om De vilde have sagt noget Lignende, visseligen ikke vilde have sagt det paa den samme Maade.

Dog til, hvad det er jeg vil: foranlediget af denne Landsbypræsts Yttring paa Prent, vil jeg – tilgiv det! – henvende det Spørgsmaal til Dem, om De skulde mene noget Lignende, misbillige, at jeg paa den Maade søgte at bestemme mit Forhold til Dem?

Saasnart det gjælder om Biskop M., er jeg, det veed Enhver, strax paa Pletten. Jeg søger strax at skaffe paalidelig Oplysning – det har jeg gjort ved at henvende mig til Dem selv høiærv. Hr Biskop. Et Ord af Dem, og jeg skal strax være rede til enhver nærmere Oplysning, item til, hvis der befindes noget Forkeert i hvad jeg har sagt, noget Usandt, øieblikkelig at retractere. Hvad vel de fleste Yngre have modtaget overleveret fra de Ældre, men jeg ganske særligen fra en afdød Fader, Ærbødighed og Hengivenhed for – hvad jeg nu saa gjerne kalder Dem – »den høiærv. Olding«, κατ' ἐξοχήν: det har jeg, til mit eget Bedste, bevaret redelig: jeg skal, det haaber

jeg, følge Deres Højærv. med den samme
Hengivenhed indtil det Sidste – og om en anonym
Landsbypræst maaskee vilde mene, at jeg forfølger
Dem med denne Hengivenhed, det skal ikke forstyrre
mig. Ja, om De selv var af den Mening: Du min Gud
hvad skal jeg gjøre? hvad der saaledes hænger
sammen med mit Væsen som Hengivenhed for Dem:
det kan ikke forandres.